

LEBORULVA IMÁDNI!

– Fények és árnyak 2018 évfordulóján –

I. rész

A Szózat (szozat.org) c. internetes folyóiratban
2018. március 18.-án megjelent összeállítás

*A te születésed, Krisztus Istenünk,
felderítette a világnak az istenismeret világosságát,
mert a csillagimádó bölcseket a csillag megtanítá,
hogy téged, mint az Igazság napját, leborulva imádjának,
és mint magasságbeli Napkeletet tiszteljenek;
Uram, dicsőség néked!*

Karácsonyi Konták¹

I. BEVEZETŐ

Amint 2017-ben volt, úgy a 2018-as esztendő is több, nagy horderejű egyházi és világi „kerek” évfordulót hozott számunkra. Az első negyedév vége felé tartunk, több évfordulóval máris mögöttünk, és a meglehetősen rövid farsang után máris nagybőjt utolsó harmadában járunk. Ha a világ száguldása miatt idén még nem álltunk volna meg, hogy idei teendőinket számba véve rangsoroljuk azokat, legalább a nagybőjti lelkiismeret-vizsgálatunk alkalmával tegyük meg ezt is. Megállónkat a 2018-as évfordulós időutazásunk útitervének elkészítésére is felhasználhatjuk.

Száguldásunk közben a megálláshoz a visszapillantó tükörbe tekintve éppen március idusát jelző útszéli táblánál lehetetlen nem észrevenni a 170 éve kirobbant szabadságharc forradalomba térítésének, Kossuth Széchenyi fölé hatalmasodásának, az Ország-Egyház-Nemzet önpusztító anarchiájának a vízváltóját: „halálos ellensége vagyok a rendtelenségnek, s gyűlölök mindent, ami a rendtelenségből ered és eredhet; gyűlölöm a felforgatást, annak szomorú következményeit ismerem, de barátja vagyok a hasznos találmányoknak és javításoknak, bár belátom, hogy nagyon nehéz a javítást az újtástól megkülönböztetni; gyűlölöm a régi forradalmi fáklyavivők tendenciáját, kik az egalit és liberté szavakkal visszaélnék, kik régi alapjukból mindent kiforgatnak, mindent lerontanak, s mindent lángba borítani akarnak; félek tőlük, felfegyverkezem ellenük; de jólesik szívemnek elgondolni, hogy az embereknek minden osztálya egyenlő lehetne a törvény előtt, és hogy talán elérhető lenne, hogy a leggazdagabb és leghatalmasabb sem görbíthesse meg a legszegényebbnek haja szálát.”²

Mint hogy a múlt ismerete és helyes értékelése a jövő világítótornya, fontos, hogy a múlt helyes és helytelen döntéseiből tanulva határozzuk meg a jelen és a jövő döntési és cselekvési irányvonalait. Goethe nemhiába figyelmeztet: „A múltnál nincsen kényesebb dolog./ Mint tüzes vashoz, nyúlj félve hozzá:/ Másképp tudomásodra hozná./ Mily forró saját korod.” Mégis, vagy éppen ezért más választás nincsen, mint hogy az általánosból az egyedire irányulva a Kinyilatkoztatás mércéjéhez viszonyítsuk az Egyetemes Anyaszentegyház aktuális állapotát, amiből Mária Országa Egyházára és Népére vonatkozatható következtetéseket vonhassunk le. Összeállításunk első részében eltekintünk az évfordulók elemzésétől, csupán felsorolásként számba vesszük a legjelentősebb – közvetlenül vagy közvetve – magyar nemzeti és egyházi vonatkozású évfordulókat és az azokban megmutató hangúlyokat. A második részben a most kiemelt eseményeket és a köréjük csoportosított további évfordulókat elemezzük egymás és a mai körülmények iránti kapcsolódásaikból, hogy a jelenünkre, illetve a közelebbi vagy távolabbi jövőre következtethessünk.

Visszapillantó tükrünk panorámáját a 2017-es esztendő egyetemes jelentőségű évfordulója uralja: Szűz Mária 1917-es Fatima-i jelenéseinek centenáriuma, amely során a Megváltó születését hírül adó egyedi égi jelhez hasonló csillagászati esemény³ zajlott. Ezért választottuk mottóként a napkeleti bölcsek hódolatát értelmező görög katolikus liturgikus megfogalmazást. Erre a bizánci szertartású egyházak Karácsonykor, a római szertartású egyház pedig Vízkereszt⁴ napján emlékeznek ugyan, de teljes összeállításunk alaptémája a Megváltó iránti hódolat, illetve általában az Isten iránti alávetettségnek napjainkban az egyháziak általi gyakorlása vagy annak elutasítása. A visszapillantó tükörben az ideai évfordulós időutazásunk mögöttünk levő eseményeit is szemügyre vehetjük. A tükröződő láthatáron tündököl a Fatima-i Centenáriumi október 13.-ai utolsó jelenési évfordulója. A tükörkeret bal szélének komor árnyékos távlatában a véres nyugati egyházszakadás kezdetének október 31.-ei 500. évfordulója látható. A jobb szélén, némileg az árnyéket ellensúlyozva ragyog a Szent Korona amerikai őrizetéből 1978. január 5-6.-ai hazatértenek 40. évfordulója. Szintén a keret árnyékos részében látható az erdélyi vallásszabadság 1568. január 13.-ai kikiáltásának 450. évfordulója, ami a Magyar Nemzetet eddig helyrehozhatatlan szétszakítottságba sodorta. Ugyancsak a fényes sarokban látható Hunyadi Mátyás 1458. január 24.-ei magyar királlyá választásának 560. évfordulója, amint a legfrissebb jubileumi évforduló, Szűz Mária gyergyószentmiklósi ikon-könnyezése 2008. február 17.-ei kezdetének 10. évfordulója is.

Mottónkhoz visszatérve megállapíthatjuk, hogy az Krisztus Istenünket dicsóíti a napkeleti bölcseknek az újszülött Megváltó iránti hódolatáért, illetve a korabeli pogányokként elkönyvelt népek megtéréséért. Ezzel szemben manapság éppen ezzel ellentétes folyamat zajlik: az egykori keresztény népek amnéziába esve elfelejtik kereszténységüket. Sőt, Isten ellen és saját keresztény gyökereik ellen fordulnak, miközben Isten és a kereszténység belső és külső ellenségei egyaránt előzőnlük a keresztények által feladott szellemi és fizikai kereteket. Ebben talán a legveszélyesebb, ha a megszokás vagy a félelem eltompítja vagy átalakítja az emberek egészséges veszélyérzetét, amittől manipulálható tömeggé vagy önfeladó megalkuvókká válnak. A betegesen eltompult veszélyérzet elretentő példája Max Frisch svájci

író a „Biedermann és a gyújtogatók” c. groteszk drámájának címszereplője. Biedermann nem tud ellenállni az alvilág sötét hatalmait képviselő gyújtogatóknak, akiket a sátán csatlósaiként ismerünk meg a pokolban. Befogadja őket házába, sőt, gyávaságból segédkeztet nyújt nekik saját élete és vagyona elpusztításához is.⁵ Szeme láttára szerzik be és hurcolják lakásába a benzineshordókat, a gyújtózsínort vele bogoztatják, végül a gyufát is tőle kölcsönzik, de – ha gyanút fog is – nem hisz saját szemének. Márpedig a gyújtogatók csak akkor érhetnek célt, ha utat engedünk nekik.⁶

A 2018-as év legjelentősebb magyar nemzeti és egyházi vonatkozású évfordulói sorában első a csupán év szerint ismert legősibb, a továbbiak pedig a naptári év időrendjében következnek: 953. – Zombor Gyula konstantinápolyi keresztisége és az első magyar püspökség alapítása Gyulafehérváron (1065 éve); 1978. jan. 5-6. A Szent Korona 33 év száműzetés utáni hazaérkezése Magyarországra (40 éve); 1568. jan. 6-13. Tordai Országgyűlésen az erdélyi vallásszabadság meghirdetése (450 éve); 1458. jan. 24. Hunyadi Mátyás királlyá választása (560 éve); 2008. febr. 17. Szűz Mária gyergyószentmiklósi ikon-könnyezésének kezdete (10 éve); 1848. máj. 15. Magyar forradalom és szabadságharc kitérője (170 éve); 2008. aug. 9. Orbán László kolozsvári egyetemi lelkész a tengerben fuldoló tanítványáért áldozza életét (10 éve); 1038. aug. 15. Szent István király halála előtt Szűz Máriának adományozza a Szent Koronát és Országát (980 éve); 1918. okt. 28-31. Bolsevik forradalom Magyarországon (100 éve); 1918. nov. 13. IV. Károly lemond Magyarországról (100 éve); 1943. nov. 19. Árpád-házi Margitot szentté avatta XII. Piusz pápa (70 éve); 1918. dec. 1. Gyulafehérváron román görög katolikus vezetéssel Erdélyt Romániához csatolják (100 éve). A felsorolásból nyilvánvaló, hogy 2018 évfordulós hangsúlyait Mária Országá szakrai eseményei, illetve a Mária Ország szakrai elleni támadások eseményei adják. Ezekhez próbálunk a napkeleti bölcsek hódolatát bemutató evangéliumi rész fényében Isten mércéje szerinti egyetemes (katolikus) igényű – bár csupán vázlatos – értelmezési keretet alkotni.

Minthogy bármely létező valóságot a természetének alapjellemezői határoznak meg, Mária Országának alapjellemezője a Kinyilatkoztatásnak alávetett magyar keresztény szakrai. Amint a mag az egész növényt, az írott mű iniciáléja és a zenemű első akkordja a teljes művet megjeleníti, Mária Országának „Iniciáléja” Isten akarata szerinti működést jelenti, aminek kötelezettsége ma ugyanezen „Iniciálé” szerinti megújulásunk. Szent István Apostol-király uralkodásának korát talán a mainál is erőteljesebb eszkatologikus várakozások⁷ határozták meg, amelyek segítették felismerni, hogy „Isten újját” vonhatja a térségi politika irányításába. Ezért szól az „Intelmek” soraiban „a törvény kötelekeiről, amelyet Isten ujja kötözött (digitis Dei condita)” – „isteni időben” egybeszötte a Magyar Egyházat a Királysággal. II. Szilveszter Pápa Szent Istvánnak adományozta a Szent Koronával együtt az „Apostolokkal Egyenlő” minőséget is, amit a Ravennai Zsinat 1001 Húsvétján rögzített. Ez rendkívüli kiváltságokat biztosított a mindenkori magyar apostoli királyoknak mind az uralkodók sorában, mind az egyházi hatalomgyakorlásban, az Esztergomi Érsekség pedig ennek köszönhetően „mater et caput” (anya és fő) minőséggel a világegyházban egyedi pátriárkai sajátosságú joghatóságot kapott. Magyarország ebből adódóan távolról sem vazallusi képződmény,⁸ hanem a Szentszékek mellérendelői viszonyban levő katolikus királyság,⁹ ami a lehetőségét is kizárta külföldinek beleszólni az ország belügyeibe.

II. A BETLEHEMI CSILLAG ÚTMUTATÁSA

A mágikus csillagjósolás¹⁰ bűnét kerülendő, az égbolt történései nyilván nem abszolutizálhatóak, azonban a végtelen hatalmával és bölcsességével mindeneket teremtő és fenntartó Isten az égi történésekkel is jelezhet azok számára, akik ismerik és figyelik¹¹ az égbolton látható szabályszerűségeket¹². A keresztény köztudat uralkodó nézetei szerint a napkeleti bölcsek perzsa papok vagy babilóniai csillagászok lehetnek, akikre az Egyház az Evangéliumban említett ajándékokból következtetve közismerten Három-királyokként emlékezik. Az Evangélium szerint a napkeleti bölcsek a megfigyelt égi események alapján eldöntötték, hogy a rendkívül fontosnak felismert újszülött előtt be kell mutatniuk hódolatukat. Ezt értékes ajándékokkal is nyomatékosították, nem utolsósorban pedig az akkori körülmények közepette nem csekély, 1000 km körüli távolságra kellett zárandokolniuk. Érdemes volna a napkeleti bölcsek kitérőre vonatkozó szakirodalom segítségével nyomukba eredni. Ehhez kitűnő vezérfonalat nyújthat biblikus, kortörténeti és csillagászati szempontól egyaránt a magyar jezsuita pap és biblikus csillagász professzor, Teres Ágoston „Biblia és asztronómia – Mágusok és a csillag Máté evangéliumában” c. könyve. Terjedelmi megfontolásból azonban csupán a 2008. december 21-én 10 éve elhunyt tudós magyar pap Új Ember Magazinban az ezredfordulón közölt összefoglalójából idézünk:

„Máté leírása szerint a mágusok «igen nagy örömmel örvendeztek», amikor Jeruzsálemből Betlehem felé haladva újra meglátták azt a csillagot, amely «mentében éppen megállt». Ez is egy ókori, csillagászati kifejezés, amely a bolygók látszólagos megállását jelenti: a Föld – mivel gyorsabban kering a Nap körül – időnként utólról a Naprendszer külső bolygóit, amikor azok néhány éjszakán át ugyanazon a helyen láthatók. Az evangélium régi, hagyományos fordításaiban úgy értelmezték az ismeretlen asztronómiai kifejezéseket, hogy a bölcsek látták csillagát napkeleten, az előttük ment és vezette őket, míg végre megállt a hely fölött. [...] Ma a legtöbben egyetértenek abban, hogy a «napkeleti bölcsek» valóban a Jupiter és Szaturnusz közös megállását láthatták, amikor Jeruzsálemből Betlehembe mentek. A két bolygó szorosan egymás mellett állt az állatövi fény csúcán, és úgy látszott, mintha az belőlük sugárzott volna a betlehemi dombokra. Mivel pedig ez Kr. e. 7. november 12-én és 13-án este volt a legjobban látható, valószínű, hogy a mágusok akkor érkeztek Betlehembe. Ez rendkívüli asztronómiai jelenség volt, amely sohasem ismétlődik meg pontosan ugyanebben a formában. Mind az izraeli, mind az egyiptomi hagyományokban megtalálható az a nézet, hogy a Messiás jövetelének égi jele a Jupiter és a Szaturnusz nagy konjunkciója (együttállása) a Halak jegyében. Jupiter ugyanis az igazságos királyok csillaga volt, Szaturnusz Izrael «szabbat-csillaga» és a beteljesedés jele, a Halak csillagképét pedig Júdea jegyének és a «végső idők» jelének tartották. [...] Ez azonban nem volt elég ahhoz, hogy a keleti mágusok megtalálják Jézust, és felismerjék a Messiást egy szegényes kisgyermekben. Amint azt már az első századok nagy egyháztanítói, Aranyszájú Szent János, Szent Jeromos és Szent Ágoston is hangsúlyozták: azok a bölcsek hittek a proféták jövendölésében, és bíztak az isteni Gondviselésben, amely mindvégig vezette őket.”¹³

A napkeleti bölcsek viszontagságos, angyali beavatkozást is érdemlő zárandoklatának gyümölcszeként a bálványimádást elhagyva megtértek és a vértanúságig hűségesek maradtak a Megtestesült Istenhez, Akivel a betlehemi csillag vezetését követve találkozottak. Aranyszájú Szent János Máté evangéliumának magyarázata¹⁴ szerint a napkeleti bölcsek Babilonban hirdették Jézus születését. A hagyomány¹⁵ azt is tudni véli, hogy Tamás apostol megkeresztelte és püspökké szentelte a napkeleti bölcseket, akik eredményes apostolkodást követően Tamás apostol vértanúsága után

néhány nappal maguk is vértanúk lettek, és Tamás apostollal közös sírba temették őket. A vértanúság „a legtökéletesebb emberi cselekedet, mert a legnagyobb szeretetről tanúskodik. [...] Maga a vértanú szó is innen ered, hiszen mindhalálíg történő testi szenvedésükkel az igazságról tesznek tanúságot, de nem akármilyen igazságról, hanem arról az igazságról, amely megfelel az istenfélelemnek, és amelyet Krisztus nyilatkoztatott ki nekünk. [...] A hit igazsága azonban nemcsak a belső hitet foglalja magában, hanem a hit külső megvallását is, amely nemcsak szavakkal történik, mikor is az ember megvallja a hitet, hanem tettekkel is, mikor is az ember bizonyítékát adja hitének Jakab 2,18 szerint: «tetteim alapján én is bebizonyítom neked a hitemet.» Bizonyos emberekről ezért ezt olvassuk (Tit 1,16): «Azt hangoztatják, hogy ismerik Istent, de tetteikkel megtagadják.» Ezért minden érényes cselekedet, amennyiben Istenre vonatkozik, a hit megvallása, amelyből megtudjuk, hogy Isten ezeket a cselekedeteket várja el tőlünk, és meg is jutalmaz értük, és így a vértanúság indítékául szolgálhatnak. Ezért ünnepli az Egyház Keresztelő Szent János vértanúságát, aki nem azért szenvedett halált, mert nem volt hajlandó megtagadni a hitet, hanem azért, mert elítélte a házasságtörést.”¹⁶

Nem feledkezhetünk meg a Keresztelőt is megelőző Aprószentek¹⁷ vértanúságáról, akiket a Betlehemi Kisdedtől rettegő „nagy” Heródes király a napkeleti bölcsek tanúságtételétől megtévelyedve halomra gyilkoltatott. Napjainkban a Moloch-pofájú démonoktól megszállott Heródesek légiói évente milliósámra mészároltatják le az Isten képére és hasonlatossága szerint teremtett embergyermeket a tömegesen becsapott nők méheiben. De az ultraliberális diktatúra Isten-, ember- és keresztény-ellenessége az élet minden más területén is tombol – toleranciát követel, de gyűlöli a kereszténységet; ideológiai szabadságot hirdet, de a keresztényüldözés tényeit a sajtóból kizárja; sokszínűséget terjeszt, de követeli a férfi és nő közötti különbségek elnyomását; az állatok jogaiért tüntet, de az emberi életre tör az anyaméhben, a fogyatékosokban, a bölcs öregkorban egyaránt; relativizált emberi jogok élharcosaként tetszeleg, de az abszolút Isten jogait betiltatja a szexualitás, gyereknevelés, oktatás, közélet és politika minden területén; a helyi multikulturalitás zászlóját lengeti, de az abszolút monokulturális iszlám inváziót utaztatja Európába... A felsorolás ellentétpárjait a tiszta hangot kereső kevés magyar főpapok egyike, Márfi Gyula veszprémi érsekkel készített karácsonyi interjú¹⁸ példái ihlették, akinek kiállásai fákljaként világítanak a magyar katolikusok üdvösségre vezetésével megbízott előjárók többségének a bűnös hallgatása vagy szolgálalkú helyeslése mellett.

Az egyháziak tévedéseit kritikával illetni nem jelent Egyház-ellenességet, erre a Kinyilatkoztatás is kötelezi a hívő embert: „Az ószövetségi próféták az éles megkülönböztetés ajándékával bírálják az állapotokat Izraelben, de mindig megkövetelik a változtatást is. A közeledő Istenország tanítása Jézus ajkán is bírálathoz kötött, különösen a törvényhez ragaszkodó merev vallásosságot bírálja Isten Fia (vö. Mk 3,5). Az Apostolok Cselekedeteiben és az apostoli levelekben ismételtelen megtaláljuk az éberségre és a szellemek megkülönböztetésére intő figyelmeztetést. [...] Különösen a Jelenések Könyvében mutatkozik meg az egyházközségek bírálatában és a római császárkultusz leplezetlen bírálatára is feltűnik. [...] A kereszténynek joga van a bírálathoz amikor lelkiismerete úgy parancsolja. Abban az esetben kötelesség a kritika, ha elhagyása a rosszat erősíti, illetve valami nagy jó vagy védtelen van veszélyben. Így szállt szembe Péterrel Pál bátor beszédével veszélyben látva a keresztény szabadságot (Gal 2,11-14). [...] A lelki hagyomány többször ajánlja a correctio fraternát, a testvéri feddést. Aki a testvéri kritikát gyakorolja «lelki emberként» és «a szelídség szellemével» kell tennie (Gal 6,1). [...] Azzal az egymás iránti felelősséggel cselekszik, amivel Krisztus testének egyik tagja felel a másikért (1Kor 12,14-27). Ezért kell a testvéri figyelmeztetést több tanú előtt végezni (vö. Mt 18,15-17). A II. vatikáni zsinat minden keresztény hívőt figyelmeztetett e jogára és esetleges kötelességére: amennyiben az Egyház javáról van szó, véleményét az igazságnak megfelelően, tisztelettel és szeretettel el kell mondania (vö. Lk 9,37).”¹⁹

III. Vatikáni Előjáték 2018 Évfordulóihoz

Benedek Pápa lemondása után nagy nyilvánosságot kapott Tempfli Imre, a nyugati magyar pasztorációban szolgáló egyháztörténész pap egy éppen 2 évvel korábban tartott előadása. A közismert tényekre épített igényes elemzés megállapításainak többsége évek múltán is érvényes: „A pápa arra hívja fel a figyelmet, hogy akik a szent dolgokat megvetik, nem alkalmasak különböző kultúrához és valláshoz tartozó állampolgárok vezetésére, hisz épp az egyik legmeghatározóbb összetevő – hit- és kultúrabeli meggyőződést – nem ismerik, nem becsülik, nem veszik figyelembe! [...] 2009. november 3-án az Európai Bíróság ítéletet hozott: az olasz iskolákból el kell tüntetni a keresztet, mert az sérti az Európai Unió chartájában lefektetett értékeslegességet. [...] Az elmúlt év statisztikai adatai egyértelműen bizonyítják, hogy a támadások 70 százaléka világszerte a keresztények ellen irányul. Ugyancsak az értékeslegesség nevében történik az, amit a zsidó újságíró, Joseph Weiler egyenesen keresztényfóbiának nevez: orvosokat, jogászokat és tanárokat arra kényszerítenek, hogy lelkiismereti meggyőződésük ellen járjanak el az egyneműek házasságkötése a templomban, az abortusz (magzatelhajtás), a kiskorúak kötelező, de hitbeli meggyőződést mellőző szexuális oktatása területén. Igaza van a pápának, amikor azt mondja: a [...] fundamentalizmusban a hit tagadja az értelmet, ezért erőlteti a vallást erőszakkal a másira. A laicizmusban az értelem tagadja a hitet, ezért erőlteti a vallástalanságot a másira. [...]

A Vatikánban is gyarló emberek ülnek, még akkor is, ha bíborban járnak, ám arra történészként és logikusan gondolkodó emberként nem tudok komolyan gondolni, hogy valamelyik bíboros és frakciója magának a katolikus egyháznak akarna ártani. [...] Tagadhatatlan, hogy a(z európai) katolikus egyház is krízisben van. [...] Menükatolicizmus alakult ki, amelyben mindenki azt választ, ami tetszik, s azt utasítja vissza az egyház tanításából, amit nem tud megemészteni. [...] Vannak teológusok, akik nyíltan támadják a pápát [...], miszerint ők a nyitott teológusok, és minden rosszért a maradi pápa a felelős. A valóságban sajnos ők sodródnak el az egyház tanításától. Mások [...] párhuzamos egyházi tanítóhivatalt hoznak létre, lekicsinyítik, újraértelmezik a pápa azon alapértékekkel kapcsolatos tanítását, amelyből nem lehet engedni. [...] Mindez kétfajta, egymástól eltérő lelkipásztori hozzáálláshoz vezet, mintha két különböző egyház megnyilvánulásairól lenne szó. A pápa tudatában van a helyzetnek és azoknak a valódi okoknak, amelyek mögötte meghúzódnak, mégsem [...] nevez ki új államtitkárt, nem váltja le sajtóreferensét, nem alkalmaz reklámirodát, hogy imázsát szebbre fesse a médiákban. [...] Tudja, hogy az üldözésnek mindenkor kitett egyház számára az üdvösséget nem a stratégiák, nem a diplomáciai húzások, nem is a technológia hozzák el, hanem Krisztus és evangéliuma megismerése, az ezek iránti hűség.”²⁰ Napjaink apokaliptikus drámájában is mérvadó amiről a napkeleti bölcsek tanúságot tettek már az Istengyermek betlehemi születésekor – minden körülmények között mindent alávetni Jézus Krisztusnak, amint XI. Pius Pápa 19 évszázaddal később az Egyetemes Egyház elé tárta:

„Az első körlevélben, amelyet a pápai trón elfoglalása után az összes püspökökhöz intéztünk, az emberi nemet sújtó és gyötrő bajok legfőbb okait kutatva, világosan rámutattunk, hogy ama bajok árja azért zúdult a világra, mert az emberek nagy része az Úr Jézust és az Ő szent törvényét számúzta a magánéletből, a családból és a közéletből, s hogy mindaddig nem ragyoghat föl a népek közt a tartós béke biztos reménye, amíg az egyének és az államok az Üdvözítő uralmát elvetik és elutasítják. [...] «Krisztus békéjét Krisztus országában kell keresni»; [...] a béke fölújítására és megszilárdítására nem törekedhetünk hathatósabban, mint a mi Urunk országának helyreállításával. [...] Mivel az Atyaisten Krisztust mindenek örökösévé rendelte (Zsid 1,2), azért neki uralkodnia kell, míg a világ végén minden ellenségét az Atyának lábai elé teszi. (1 Kor 15,25) [...] Krisztusnak mint

Királynak állandó tiszteletében gyönyörű összhang van a nyugati és keleti szertartások közt. [...] Alexandriai Szent Cyrill találón jegyzi meg, hogy Krisztus az uralmat az összes teremtmények fölött [...] saját lényegénél és természeténél fogva bírja. [...] Ez az ország egyedül a sátn országával és a sötétség hatalmával van ellenkezésben, s polgáraitól megköveteli azt, hogy szívüket a gazdagságtól és a földi dolgoktól elvonva, a szelíd erkölcsöket többre becsüljék, s az igazságot éhezék és szomjúhozzák, sőt önmagukat is megtagadják és keresztjüket hordozzák. Krisztus mint Megváltó az egyházat saját vérevel szerezte s mint Főpap önmagát a bűnökért áldozatul bemutatta és folyton bemutatja. Ki nem látná tehát, hogy királyi méltósága is a megváltói és főpapi méltóságnak természetét viseli magán és azzal egyformán lelki? Mégis súlyosan tévedne, aki az Istenembertől elvitatná a polgári ügyek fölötti hatalmat is, hiszen neki az Atyától teljes hatalma van a teremtmények fölött úgyannyira, hogy minden az Ő akaratának van alávetve. Tény azonban, hogy amíg a földön élt, ennek a hatalomnak gyakorlásától teljesen tartózkodott, az ideiglenes javak birtoklását és intézését megvetette, azokat birtokosaiknak meghagyta s most is meghagyja. [...] Midőn most az egész katolikus világ tiszteletét a Krisztus Király iránt elrendelni szándékozunk, szintén a mai idők bajain óhajtunk segíteni, s az emberi társadalmat megfertőző betegség ellen akarunk hathatós orvosságot nyújtani. Korunk betegségének tartjuk ugyanis az úgynevezett laicizmust, vagyis a világias szellemet, annak tévedéseit és végzetes törekvéseit. [...]

Először Krisztus uralmát minden nemzetek fölött kezdték kétségbe vonni. Majd tagadták az Egyháznak magától Krisztus Urunktól nyert jogát az emberi nem tanítására, a törvények meghozatalára és a népeknek az örök üdvösségre vezető úton való kormányzására. [...] Krisztus vallását a hamissakkal egyenlőnek nyilvánították s szégyenszemre azonosan ítélték meg, azután a világi hatalomnak alávetették, a fejedelmek és közhatalmúak kénye-kedvének kiszolgáltatták. Még tovább mentek azok, akik az isteni vallást valami természeti vallással, természetes érzéssel akarták pótolni. Akadtak államok, amelyek azt vélték, hogy Isten nélkül is meg lehetnek, s vallásuk az istentelenség és az Istennel nemtörődés lett. [...] A vak és mértéktelen önszeretet, amely csak a magánjólét és kényelem után tör, s mindent annak mértékével mér; a családi kötelességek elhanyagolása és megvetése folytán megzavart házi békét; a közös és fölbonthatatlan családi élet meggyengülését és végül a megrendült és pusztulásnak szánt emberi társadalmat. [...] Ezt a bajt talán a jók mozdulatlanságának és féltékenységének lehet tulajdonítani [...], aminek következtében az Egyház ellenségei még jobban fölbátorodnak és nagyobb vakmerőségre vetemednek. [...] Amennyire szégyenletes Megváltónk legszentebb nevének elhallgatása a nemzetközi összejöveteleken és az országgyűléseken, annyival hangosabban kell nekünk azt kikiáltanunk, s királyi méltóságának és hatalmának jogait hirdetni. [...] Az [...] Egyház, amelyet Krisztus mint tökéletes társaságot alapított, veleszületett s általa föl nem adható jogon teljes szabadságot és függetlenséget igényel a világi hatalomtól, mert Istentől ráruházott [...] hivatásának gyakorlásában idegen hatalomtól nem függhet. [...] A közhatalom képviselőit emlékeztetni fogja az utolsó ítéletre, amelyen a közéletből száműzött, sőt megvetésből elhanyagolt és félretolt Krisztus szörnyen megbosszulja az elszenvedett nagy igazságtalanságokat, mert az Ő királyi méltósága megköveteli, hogy az egész állam az Isten parancsaihoz és a keresztény elvekhez alkalmazkodjék.²¹ Az Isten elleni lázadások mindenkor megkapják a megfelelő üdvőtörténeti válaszokat, ezért csak idő kérdése a perverz bálványok eltörlése, amelyek az európai és globális társadalmak behódolásától megittasodva már nyíltan követelik az Egyház fölötti uralmat!

Lázadásról szólt már X. Szent Piusz Pápa is 1907. április 17.-én az új bíborosokhoz intézett beszédében, amely elővételezte a modernizmust tételesen elítélő „Pascendi Dominici Gregis”²² kezdetű enciklika alapelveit: „Márpedig lázadók azok, akik ravaszul burkolt formákban a legirtózatosabb tévelyeket vallják és terjesztik a dogma fejlődéséről, a tiszta evangéliumhoz való visszatérésről – vagyis ahhoz az evangéliumhoz, melynek lapjai közül, mint mondják, kitépték a teológia magyarázatait, az egyházi zsinatok döntvényeit, az askézis alapelveit – az egyház fölszabadításáról, természetesen új szellemben, fellázadás nélkül, hogy ki ne taszíttassanak, de meghódolás nélkül is, hogy ne kelljen tulajdon meggyőződéseikről lemondaniuk, és végül a korszellemhez való alkalmazkodásról mindenben, szóban, írásban, prédikációban hit nélküli szeretetet hirdetve, a hitetlenek iránti engedékenységből, de amely minden téren megnyitja az utat az örök romlásához. Ítéljétek meg, tisztelendő testvérek, nincs-e okunk nekünk, akiknek a ránk bízott hagyományt minden erőnkkel meg kell védenünk, nincs-e okunk aggódással eltelni ezen támadással szemben, mely nem eretnkség, de foglalata és mérge minden eretnkségnek; mérge, mely a hit gyökereit alá akarja ásni, és megsemmisíteni [...] a kereszténységet, mert a Szentírás a mai kritikusok számára nem biztos forrása már minden, a hithez tartozó igazságnak, hanem közönséges könyv: az inspiráció szerintük a dogmatikus tanokra szorítkozik,

természetesen a saját értelmezésükben, és nem sokban különbözik egy Aiszkhülosz vagy egy Homérosz költői inspirációjától. Szerintük a Biblia törvényes magyarázója az Egyház, de természetesen alávetve az ún. kritikai tudomány szabályainak, amely rátolja magát a teológiára, és azt rabszolgájává teszi. Szerintük végre a tradíciót illetőleg minden relatív és változásoknak van alávetve, következésképp a szentatyák tekintélye sem ér semmit. Mindezt ezer más tévéllyel együtt hirdetik röpiratokban, szemlékben, aszketikus könyvekben, sőt regényekben is, és beburkolják bizonyos kétértelmű kifejezésekbe, bizonyos kódos stílusba, hogy mindig hagyjanak maguknak egy kis hátsó ajtót a védekezésre, hogy ne vonják magukra a nyílt kárhóztatást és hogy mégis törbe csalhassák a vigyázatlan lelkeket.”²³

IV. MINDENT KRISZTUS FŐSÉGE ALÁ FOGLALNI

X. Szent Piusz pápasága alapprogramját az „E supremi apostolatus cathedra” kezdetű, 1903. október 4-én kiadott trónralépési enciklikájában hirdette meg, amelyet a pápai címerén is szereplő „Instaurare omnia in Christo” jelmondata fémjelez. Ez az Efezusi levél 1,10 krisztológiai valóságának gyakorlatba ültetését jelentette a múlt századelő egyházi és társadalmi viszonyai közepette, amelyet világosan jellemez az előbb idézett beszédrészlet. Azonban az „Instaurare omnia in Christo” fordulat különféle fordításai bizonyítják, hogy annak helyes értelmezése korántsem magától értetődő. Manapság szinte kizárólag a „mindent megújítani Krisztusban” jelentéssel fordítják, míg a Vatikán hivatalos honlapján az Enciklika 4 nyelven elérhető változataiban a következőképpen olvasható: „Instaurare omnia in Christo”; „Rinnovare tutte le cose in Cristo”; „Restoring all things in Christ”; „Tout restaurer dans le Christ” – csupán az angol változat jelent helyreállítást, a többi inkább megújítást jelentenek. A jelenleg használatban levő magyar fordítások is eltérőek: „Krisztusban, mint Főben, újra egyesít mindent” (Sz. I. T.); „Krisztusban, mint főben foglaljon össze mindent” (B.-D.); „Krisztusban, mint Főben, újra összefogjon mindent” (Káldi-Neovulgata); „Krisztusban egybefoglal mindeneket” (Ref. Új f.); Sőt, már eleve a Vulgata (Instaurare omnia in Christo) és a Neovulgata (Recapitulare omnia in Christo) szóhasználati is különbözőek. A görög eredetiben „az efezusi levél »nagy áldásában» kulcsszerepet betöltő anakefalaiósasthai²⁴ kifejezés (1,10) szó szerinti jelentése: »egy főben egyesít», vagyis »összefoglal»”²⁵ „Szent Ireneus (Adversus Haereses III,16) már ilyen irányban magyarázta e szentírási helyet.”²⁶ Egzegetikai fejtegetést terjedelmi korlátok miatt sem nyithatunk, azonban nem is szükséges, hiszen maga X. Piusz Pápa az egész életművével egyértelművé tette, hogy számára az igaz hit védelme Krisztus Fősége iránti alávetettséget jelent. A hitvédő pápa boldoggá avatása alkalmából írt életrajzi ismertetőben találomra fogalmazott Török Jenő hitvalló piarista atya is: „Mindent Krisztus Fősége alá foglalni.”²⁷ Lám, miként találkoznak Krisztus iránti alávetettségben X. Szent Piusz Pápa hit- és egyházvédelme a napkeleti bölcsek vértanúságig menő hűségével.

Amint láthattuk, az Egyházban zajló rombolás nem újkeletű, lényegében pápai ítélet alatt álló tünetek, a társadalomban tomboló anarchikus liberalizmus lecsapódása. Égi és földi jelek arra mutatnak, hogy az Údvtörténet azon szakaszába értünk, amelynek kezdete ugyan Jézus Urunk feltámadása, mennybe menetele és a Szentlélek elküldése volt, de annak a záró részét éljük. Ez általánosságban a Szentírásban megjövendőlt elpártolás²⁸ tüneteit mutatja, amiről a Katolikus Egyház Katekizmusa a következőket tanítja: 675 „Krisztus eljövetele előtt az Egyháznak át kell mennie egy utolsó próbatételre, mely sokak hitét meg fogja ingatni. [639]²⁹ Az üldözés, mely kíséri az Egyház földi zarándokútját, [640]³⁰ fölfedi a «gonoszság misztériumát» egy vallási megtevesztés formájában, mely az embereknek problémáik látszólagos megoldását kínálja föl cserében azért, hogy elpártolnak az igazságtól. A legnagyobb vallási megtevesztés az Antikrisztusé, azaz egy ál-messianizmusé, amelyben az ember önmagát dicsőíti Isten és az Ő testben eljött Messiása helyett. [641]³¹ 676 Ez az antikrisztusi megtevesztés a világban mindannyiszor föltűnik, amikor a messiási reménységet a történelemben akarják beteljesíteni, ami csak a történelmen túl, az eszkatologikus ítélet által teljesebbé válhat; az Egyház az eljövendő ország ezen meghamisítását «millenarizmusnak» nevezett enyhébb formájában is, [642]³² és főként a «belsőleg romlott» szekularizált messianizmus politikai formájában elutasította. [643]³³ 677 Az Egyház az Ország dicsőségébe csak ezen utolsó Húsvéton át léphet be, melyben követi Urát halálában és föltámadásában. [644]³⁴ Az Ország tehát nem az Egyház történelmi diadala által fog beteljesedni [645]³⁵ állandóan növekvő fejlődés útján, hanem Istennek a gonosz utolsó támadása fölötti győzelme által, [646]³⁶ melynek következtében Menyasszonya alá fog szállni a mennyből. [647]³⁷ Istennek a gonosz fölforgatása fölötti győzelme az Utolsó Ítélet formáját fogja öltetni [648]³⁸ e mulandó világ végső, kozmikus összeomlása után. [649]³⁹”⁴⁰ „Ám azt a napot vagy órát senki sem tudja, az ég angyalai sem, sőt még a Fiú sem, csak az Atya. Vigyázzatok, legyetek éberek, mert nem tudjátok, mikor jön el az idő.” (Mk 13,32-33) „Csak az a kérdés, hogy amikor az Emberfia eljön, talál-e hitet a földön?” (Lk 18,8b)

A szükséges helyzetelemzés után térjünk vissza a bevezetőben említett égi jelhez hasonló csillagászati eseményhez. Bár tavaly lezárult, de 2016. november 20.-ától 2017. szeptember 23.-áig átvette a Fatima-i Szűzanya – «Napbaöltözött Asszony» – 1917-es jelenéseinek centenáriumát, kilenc és fél hónapon át döbbenetes egybeesést mutatva a Jel 12 leírásával: «Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony; öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona. Áldott állapotban volt, gyötrelmében és szülési fájdalmában kiáltozott. » (Jel 12,1-2) A Jelenések Könyvének szerzője világosan jelzi, hogy ez a látomás egy jel az égen vagy a Mennyben. [...] A Jupiter (Király-bolygó) 2016. November 20-án a Szűz-csillagkép testébe (méhébe) hatol. A Jupiter hátráló mozgása közben a következő 9 és fél hónapot a Szűz méhében fogja tölteni. Ezen időtartam megfelel egy késői normális időre születő magzat kihordási idejének. A 9 és fél hónap múltán a Jupiter elhagyja a Szűz méhét. A Jupiter 2017. szeptember 23.-ai kilépésén (megszületésén) a Szűz-csillagkép mögül látjuk a Napot rásütni (a Napbaöltözött Asszony). A Szűz lábainál a Holdat találjuk. Fején 12 csillagból álló korona, amelyben az Oroszlán-csillagkép megszokott 9 csillagát kiegészítik a Merkúr, a Vénusz és Mars. Ez valóban feltűnő, és amint megállapíthatom, az egyedülálló eseménysorozat döbbenetes egybeesés a Jelenések Könyve 12 fejezetének látomásával. [...] Ezen csillagászati események csúcspontja mindössze 3 héttel előzi meg a Fatima-i nagy csodát, a Nap «tánca» (újabb mennyei jel) ezrek által tanúsított eseményét. A nagy eseményt követően szinte egy teljes évszázadon át láttuk a Miasszonyunk figyelmeztetéseknek döbbenetes pontosságú beteljesedését. Az emberek szüntelen sértették Istent, és láttunk borzalmas háborúkat, megsemmisült nemzeteket, Oroszország elterjesztette tévtanait a világon, és ha őszinték vagyunk, még magában az egész Egyházban is. Mi pedig még mindig várjuk ígéretének beteljesedését, Szeplőtelen Szívének győzelmét és a világnak biztosított békét.”⁴¹

Az egyedülálló égi esemény sajnos nem érdemelte ki az egyházi illetékesek figyelmét, Oroszország Szűz Mária Szeplőtelen Szíve iránti felajánlásának Fatima-i kérését máig nem teljesítették, annak teljesítése esetére tett ígéreteiket

pedig agyonhallgatták. Ezzel szemben Szűz Mária Fatima-i Szentélyének centenáriumi rendezvényein teret kapott a római kúria⁴² környezetéből is már nyíltan terjesztett perverzitás anarchiája, amely az ókori pogányság, valamint az ószövetségi Szodoma és Gomorra démonait idézi. A szentségi lelkület helyett a Katolikus Egyház köntösébe bújt magas rangú hivatali arcok által példátlan agressziót kezdtek az LGBT, abortusz, euthanázia és iszlamizálás propaganda gépezetei. Az előbb idézett egyháztörténésünk optimizmusára cáfolt több bíboros és frakcióik, akik sajnos valóban ártani akarnak az Egyháznak; az Egyház alapértékekkel kapcsolatos tanítását bagatellizálva, újraértelmezve párhuzamos tanítóhivatalt hoztak létre; a szentgyónás és a tisztaság ösztönzése helyett a házasságtörők és szodomiták számára az Eucharisztia szentségtörő vételét ajánlják; párhuzamos egyházakkal leválasztották magukat Jézus Krisztus Egyházáról, az általuk lemondott Pápa helyett pedig saját jelöltjüket választották; a Péter székét elfoglaló egyházfőjük nem csak a sajtóreferensét váltotta le, hanem az államtitkárt, az Apostoli Szigetűrá, a Hittani Kongregáció, az Istentiszteleti Kongregáció prefektusait, a Házasság és Család Pápai Intézetének elnökét is; a vatikáni intézetek hithű oktatói és kutatói helyett notórius abortusz-aktivistákat és ateistákat nevezett ki, másokat pedig hivatalos vatikáni kiténtésekben részesített; „reklámirodát” alkalmazott, amit a médiákban villogtatott nimbuszért bármelyik bukott diktátor személyi kultusz-felelősei irigyelnének; a világ második legnagyobb, homokos-párti ügyvédi irodát bírta meg, hogy megsemmisítsen egy család-párti katolikus portált; politikailag korrekt egyházának evilági uralmát építi, amelyben szerinte minden vallás egyformán békére és üdvösségre vezet; azt hirdeti, hogy a nem üdvözült lelkek megsemmisülnek, következésképpen a pokol üres; számára az üdvösség diplomáciai húzások stratégiai fényjátékának Szent Péter Szekese egyháza és Szűz Mária Fatima-i szentélyére vetített technológiai jutalma; Ja, hogy van felülírhatatlan Kinyilatkoztatás?! – az nem politikailag korrekt téma...

V. FÉNYEK ÉS ÁRNYAK 2018 ÉVFORDULÓIN

Az eddigiek alapján kijelenthető – a bevezetőben említett groteszk dráma képességét idézve –, hogy az Egyházat alvilági gyújtogatók légiói lepték el, akik jól megszervezett hadműveletet hajtanak végre. Ezért résen kell lennünk, nehogy óvatlan Biedermann-klónokként tőlük féltő közömbös, vagy egyenesen tevékeny cinkosokként segítsük az Egyház felgyújtását, majd pedig mi is a lángok martalékaivá legyünk! A napkeleti bölcsek tanúságtevő példájából kiindulva a Kinyilatkoztatás mércéjéhez viszonyítottuk az Egyetemes Anyaszentegyház aktuális állapotát, hogy abból a helyi egyházakra és az egyénekre vonatkozatható következtetéseket vonhassunk le. A 2018-as év kiemelt évfordulós események hangsúlyai alapján itt már megelőlegezhető, hogy azok világos eligazítást nyújtanak mind a Katolikus Egyház jelenkori próbatételeire, mind Szűz Mária Ország és Egyháza viszonyára. A bevezetőben a naptári év sorrendjében kiemeltük a 2018-ban sorra kerülő, közvetlenül vagy közvetve magyar nemzeti és egyházi vonatkozású legjelentősebb évfordulókat, amelyek hangsúlyait Mária Ország szakrális eseményei, illetve a szakralitása elleni támadások eseményei adják. Most a kiemelt események köré csoportosítjuk a további évfordulós eseményeket, hogy azokról II. részben jelentünk, illetve a közelebbi vagy távolabbi jövőt illető következtetéseket vonhassunk le. A 2018-ban sorra kerülő jelentősebb évfordulók, a naptári év sorrendjében (a teljesség igénye nélkül):

Évszázados évfordulók: 953-ban – Zombor Gyula konstantinápolyi keresztisége és az első magyar püspökség alapítása Gyulafehérváron; 1038-ban – augusztus 15. Szent István király halála előtt Szűz Máriának adományozza a Szent Koronát és Országát; 1458-ban – január 24. Hunyadi Mátyás királlyá választása; 1568-ban – január 6-13. Tordai Országgyűlésen az erdélyi vallásszabadság meghirdetése; február 17. Drinápolyi béke Miksa német császár-magyar király és II. Szelim török szultán között; 1848-ban – március 15. Magyar szabadságharc kitörése; május 15-17. és szeptember 16–28. Erdélyi román nemzeti gyűlések Balázsfalván;

Centenáriumi évfordulók: 1918-ban – április 8-10. Római Kongresszuson a Monarchia nemzetiségi politikai elutasítják a Monarchiát; július 17. A bolsevikok kivégzik II. Miklós orosz cárt és családját; október 20. Magyarországi kormányhatározat a magyar Szent Korona Országainak függetlenségéről (perszónálunió); október 28-31. Bolsevik forradalom Magyarországon; október 28. Csehszlovák Köztársaság megalakulása; október 29. Horvátország kiválása a Monarchiából; november 12. Ausztriában kikiáltják a köztársaságot; november 13. IV. Károly lemond Magyarország trónjáról; december 1. Gyulafehérváron román görög katolikus vezetéssel Erdélyt Romániához csatolják;

Évtizedes évfordulók: 1938-ban – november 2. I. Bécsi döntéssel Magyarország visszakap valamennyit Felvidék és Kárpátalja területeiből; 1943-ban – november 19. Árpád-házi Margitot szentté avatta XII. Piusz pápa; 1948-ban – november 3. Szűz Mária, a Világ Győzelmes Királynője Engesztelő Leányai apácarend jóváhagyása; december 1. Románia bolsevik kormánya betiltja a Görög Katolikus Egyházat és elkobozott javait az Ortodox Egyháznak ítéli; 1978-ban – január 5-6. A Szent Korona 33 év száműzetés utáni hazaérkezése Magyarországra; 2008-ban – február 17. Szűz Mária gyergyószentmiklósi ikon-könyvezésének kezdete; április 4. Szűz Mária szőkefalvi jelenései során a látnoknak adott 5. titok⁴³ nyilvánosságra hozatala; július 27-szeptember 15. A Kolozsvári Pázmány Péter Római Katolikus Iskola egyháziak általi felszámolása; augusztus 9. Orbán László kolozsvári egyetemi lelkész a tengerben fuldokló tanítványáért áldozza életét; október 8. A Világ Győzelmes Királynője, Magyarok Nagyasszonya, Szent Korona Lovagrendje mozgalom erdélyi tartományának alapítása;

Amint a bevezetőben láttuk, Mária Országát „Iniciáléja”, a Kinyilatkoztatásnak alávetett magyar keresztény szakralitás határozza meg. Ennek egyik fő pillére II. Szilveszter Pápa által Szent István Apostol-királynak a Szent Koronával küldött „Apostolokkal Egyenlő” méltóság. A másik fő pillér Szent István apostoli hatalma és jogköre, amit a fiához, Szent Imre herceghez szóló Intelmekben fejtett ki, és aminek birtokában a Szent Koronát és az ahhoz tartozó területeket, a rajta élő népekkel együtt a római jogi mancipátusi örökbeadási szerződés szerint közjogilag is hitelesen Szűz Máriának oltalmazó tulajdonául⁴⁴ adományozta. Mindez Mária Országának a Szentszékekkel mellérendelői viszonyban levő katolikus királyság⁴⁵ minőségében valósul meg, amelyben Szűz Mária Királynő a tulajdonképpeni uralkodó, akinek földi helytartója az ennek megfelelő előírások szerint érvényesen megkoronázott mindenkori magyar apostoli király. A Katolikus Egyház a létező uralkodói koronák közül nem véletlenül kizárólag a Pápai Tiarával és a Magyar Szent Koronával engedi ábrázolni a Szűzanyát, egyébként csak fiktív koronákkal ábrázolható. A Szentszék, a Bizánci Patriarchátus és a Nyugat-római császárság egyaránt a kezdetektől elismerte, majd a későbbi hatalmi fórumok is érvényesnek tartották a Szent István-i adományozást, amellyel Szűz Mária a Szent Korona és a hozzá tartozó

területek vitán felüli tulajdonosa, Nagyasszonya és Úrnője lett. Ez a Kárpát-medencét és őshonos népeit egy sajátos üdvtörténeti síkra emelte, ami számukra megtartó erő és vezető elv forrása volt az évszázadokon át tartó megannyi megpróbáltatás közepette. A Szűzanya Szent Fia – mint az egész Teremtés Tulajdonosa, Akiért az embernek uralma alá kell hajtania a Földet, hogy feladatvégrehajtó szolgálatával azt Istennek alávesse – tehát az általánosan érvényes isteni jogán túl egyedi módon, önkéntesen adományozott jog szerint Örökös és Úr Édesanyja Országá fölött. „Ezért nevezte Aenae Sylvius Piccolomini, a későbbi II. Pius pápa, 1445-ben a Magyar Királyságot Archiregnumnak⁴⁶, azaz főkirályságnak, őskirályságnak, mintakirályságnak. Ez az ősi királyság hitből épült, a menny földi visszatükröződéseként.”⁴⁷ Ez páratlan kiváltság, de a viszonyosság jegyében páratlan felelősség is, amiben felsejlik a 2018-as nagybőjtünk és évfordulós zárándoklatunk eszmei parancsa:

Miként Mária Országá évszázadokon át testével és vérével védte Európát török, tatár, bolsevik ateizmus fizikai támadásaitól, úgy ma önnön létének is nem csak fizikai, hanem elsősorban kegyelmi-lelki-szellemi védelmezőjévé, mintegy az utolsó idők pusztai menedékévé kell lennie Ország-Egyház-Nemzet-Család számára. Mária Országát azonban ma nem csak az iszlám részéről éri újabb fizikai támadás – valóságos szellemi hadviselést folytat ellene a korábban védelmezett, mára az önpusztítás útjára tért Európa, amely Szodoma és Gomorra perverzításait is már messze túlhaladó globális anarchiának alávetve biztos vesztébe rohan. Ám ez nem csak teher és kereszthordozás Mária Országának Egyháza és Népe számára, hanem egyénileg és közösségek egyaránt mindent felülmúló, ezredéves, soha el nem évülő Húsvéti Örömhír is egyben – minthogy a Szent Korona és a Koronázási Palást biblikus-apokaliptikus-ikonteológiai programjában, valamint a koronázási szertartásban gyökerező teológiai nézet értelmében a Magyar Királyság eszkatologikus papi királyság, annak földi koronázott királya katolikus papkirály, aki az Égi Uralkodó nevében szolgál az Uralkodók Uralkodójának, a Királyok Királyának. Ennek részletes kifejtése Szent István Apostol-király fiához, Imre herceghez intézett „Intelmek”, ami Mária Országának Alkotmánya, annak Mottója pedig a koronázási palástra hímeztetett legrégebbi latin nyelvű, eredeti állapotában fennmaradt szövegemlékünk: „Íme, a Kereszt fája, ó biztos reménye az üdvösségnek. Ellenségeit letiporván megdicsőül Krisztus. A Nagy Királynak szolgál a mennyei gyülekezet. Fölragyog az égben a Szent Anya képe. A trón az uralkodó és országló Krisztust hordozza.”

*1. *Napkeleti bölcsek imádása* – „Csatos” templom – Göreme, Kappadókia (Fotó: goreme.org/churches/tokali); 2. Pantokrator Krisztus a mennyei udvartartással – „Szandál” templom – Göreme, Kappadókia (Fotó: goreme.org/churches/carikli) 3. A Magyar Koronázási Palást háromszögletű sávjának jobboldali, Győzedelmes Krisztus-mandorlája, bizánci püspök módján kétkézrel áldást adó ábrázolása (Forrás: Váralljai Csocsán Jenő: *A Szent korona eredete* – kiadatlan kézirat)

1 *konták(ion)* – röviden, tömören, képletes kifejezések nélkül szól az ünnep tárgyáról, szinte minden istentiszteletben elő fordul – költészete a VII. századig virágzott, akkor a kánonköltészet vette át a helyét. (Vö.: Ivancsó István: *Görög Katolikus Liturgikus Kislexikon* – Nyíregyháza, 1997.)

2 Friedrich István: *Gróf Széchenyi István élete, I./2.* – Sz.I.T., Bp., 1915., 166.

3 JOHN-HENRY WESTEN: *A great sign said to appear in the heavens as the year of Mercy closes* – lifesitenews.com, 21. nov. 2016., részlet)

4 *Vizkereszt* – mind a latin, mind a görög szertartású egyházak vizet szentelnek, amivel megáldják a családi otthonokat. Keleten a 3. század vége felé már elterjedt, eredetileg ekkor ünnepelték Jézus születését, keresztségét, kánai csodáját és a napkeleti bölcsek látogatását. A keleti egyházban ma is január 6.-ára elő írt, éjszakai virrasztással és „nagy” vízszenteléssel tartott nagy ünnep. Nyugaton 360 körül ugyanezen tartalommal ünnepelték, később a bölcsek látogatása maradt az ünnep tárgya. Házzenteléskor ajtóra írják az évszámot és Gáspár (Caspar), Menyhért, Boldizsár nevek kezdő betűit – eredetileg Christus Mansionem Benedictat = Krisztus áldja meg e hajlékot. (Verbényi-Arató: *Liturgikus Lexikon* – Sz. I. T. Budapest, 2001. kivonatos idézés)

5 Max Frisch (Ford.: Ungvári Tamás): *Biedermann és a gyűjtögetők* – Fülszöveg – Európa, Bp., 1965.

6 Metz Katalin: *Önsorsrontó meghunyászkodás* – Színházkritika, in: *Magyar Nemzet* – 2004. 01. 26.

7 III. Ottó a *Renovatio Imperii Romanorum* (a Római Birodalom felújítása) célt tűzte ki és felvette a „világ császára”, „apostolok szolgája”, „Jézus Krisztus szolgája” címeiket. Ezt egykori tanítómesterével, II. Szilveszter Pápával a régi római császárságot visszaállítva kívánták megvalósítani, nem politikai hatalmi képződményként, hanem a keresztény országokat egyetemesen összefogó hierarchiaként, a dicsőséggel eljáró Krisztust fogadó európai népek egységében.

8 „Érthető, hogy te elsősorban a római rítushoz ragaszkodtál, mert így kapcsolod be országodat a római katolikus Nyugat-Európába, és biztosítottad országod függetlenségét két keresztény birodalom között, mint Szent Péter székének vazallusa.” (Jakubinyi György, Gyulafehérvári Róm. Kat. Érsek: *Gyermeki reménnyel a „nagy inségben”* – *Levél Szent István királyhoz*, in: *Új Ember hetilap*, 2007.08.19., LXIII. évf. 33-34. – Figyelemre méltó, hogy 3 évvel később a Vatikáni Rádióknak adott interjúból a kissé módosított és rövidített szövegváltozat hangzott el, amelyből a vazallus-utalás örvendetes módon hiányzik.)

9 Vö.: Csomor Lajos: *Szent Korona*, in: *Magyar Katolikus Lexikon*

10 *asztrológia* (a gör. asztron, 'csillag' szóból): [...] Az ókorban az asztronómiával, a 'csillagászat' főként használt szó, s ez arra utal, hogy a mérhető megfigyeléseket összekapcsolták az ember sorsával. [...] 2. az asztrológia népszerű formája a csillagok állásából jósol, azaz az emberi szabadságtól függő tényeket látszólagos biztonsággal közli. E fatalizmust és determinizmust feltételező eljárás a tudatlanság és a babona nyereség-hajhászó kihasználása, csalás, űn az igazságosság és a szeretet ellen. Aki komolyan veszi, a vallásosság érényé ellen vét. (*Magyar Katolikus Lexikon* – kivonatos idézés)

11 Vö.: Zsolt 8,4

12 Vö.: Jób 38,31-33

13 Teres Ágoston SJ: *Időszámításunk és a betlehemi csillag* (*Új Ember Magazin*, Bp. – 2000. december-2001. január)

14 Vö.: Aranyszájú Szent János: *A felfoghatatlannól és az Egyszülött dicsőségéről* (Ford: Perczel István) – Bp. 2002., Odigitria

15 Vö.: *Háromkirályok* (*Magyar Katolikus Lexikon*)

16 Aquinói Szent Tamás: *Summa theologica* – II-II., q., 124., a., 3c. 5c., In: Athanasius Schneider, Fülep Dániel *REGNUM EUCHARISTICUM* – John Henry Newman Oktatási Központ Sümeg, 2016.)

17 „Az Egyház kezdetől fogva vértanúkként tisztelte az aprószenteket, akik nem szóval, hanem halálukkal vallották meg Krisztust. A betlehemi Születés-templom alatt megtalálták a hagyomány által őrzött barlangot, ahová eltemették e kicsinyeket.” (*Magyar Katolikus Lexikon* – részlet)

18 Füssy Angéla: *Európa elfelejtette a karácsonyt* – *Interjú Márfi Gyula veszprémi érsekkel* (pestisracok.hu – 2017.12.26.)

19 *Kritika* a görög kritein ige szerint a megkülönböztetés, az értékelés és a megítélés, de a kifogásolás, a dorgálás és a vita nő vészete is. (Christian Schütz: *A keresztény szellemiség lexikona* – Sz. I. T. Bp., 1993.)

20 Tempfli Imre: *Mi húzódik meg az utóbbi évek pápaellenessége mögött?* (*Keresztény Szó* – Kolozsvár, 2013. március)

21 XI. PIUS PÁPA: *Az Első (Quas Primas) – Krisztus Király ünnepét elrendelő apostoli körlevél* – 1925. december 11., részlet

22 X. Szt. Pius Pápa: *Pascendi dominici gregis* (1907. szept. 8.) kezdetű enciklikája előkészítésének tekinthető a Szt Officium 1907. VII. 3: kiadott *Lamentabili sane exitu* rendelete, amely már elítéli egyes szerzők elhajlásait a szentírástudományban és a vallásfilozófiában; 65 tételt sorol fel, anélkül, hogy említene a szerzők nevét. Egyetlen szerző sem vallotta az itt felsorolt és elítélt valamennyi nézetet. – A pápa szerint a modernizmus „minden eretnység gyűjteménye”. A modernista elhajlásokat két filozófiai tévedésre vezette vissza: az agnoszticizmusra, mely vallási síkon tagadja az ésszerű bizonyítékok érvényét, és az immanentizmusra, mely a vallási igazságot az élet szükségleteiből magyarázza. Ezután felsorolja azokat a tévedéseket, amelyek a hit fogalmára, ezen belül a dogmákra és történetkritikai módszerre vonatkoznak: a dogmafejlődés, a szentírásmagyarázat és az új apologetika módszere állt a viták középpontjában. [...] X. Pius elfojtotta a modernizmust, de a felvetett problémákat nem oldotta meg; ezek majd újra jelentkeznek az „új teológia” körüli vitákban (XII. Pius: *Humani generis*, 1950) és a II. Vatikáni Zsinat (1962-65) alatt és után, egészen napjainkig. Igazában a történetiség, a történeti kritikai módszer és a modernség kihívásaival való konfrontációról volt és van szó. – Az antimodernista eskü, amelyet X. Pius 1910: rendelt el (Sacrorum antistitum motu propriójával) és tett kötelezővé a papok számára, 1967-ig érvényben volt. (*Magyar Katolikus Lexikon* – részlet)

23 X. Szent Piusz Pápa: *Beszéd az újonnan kreált bíborosokhoz* – 1907. április 17. (In.: *Egyházi Közlöny* – 1907/18.)

24 „a kifejezés értelmét megvilágítja a zsidókhöz írott levél 8,1 versében olvasható kephalaion ἰνὸν név, amely «legfontosabb, alapvető pontot» jelent, valamint a római levél 13,9 versében szereplő igei alak, miszerint a szeretet összefoglalja az egész törvényt.” (Thorday Attila: *Krisztus személye Szent Pál művében* – In: *DELIBERATIONES – A Szegedi Hittudományi Főiskola tudományos folyóirata* – 2008./2.)

25 Thorday Attila: *Krisztus személye Szent Pál művében* – In: *DELIBERATIONES – A Szegedi Hittudományi Főiskola tudományos folyóirata* – 2008./2.

26 *anakefalaiószisz* (*Magyar Katolikus Lexikon*, részlet)

27 Török Jenő: *Boldog X. Pius pápa* – In: *Vigília*, 1951./8.

28 *apostázia* (gör. 'elpárolás'): bűn a hit érényé ellen. – 1. A katolikus hit teljes megtagadása, hittagadás (apostasia a fide). (*Magyar Katolikus Lexikon*, részlet)

- 29[639] Vö. Lk 18,8; Mt 24,12.
- 30[640] Vö. Lk 21,12; Jn 15,19-20.
- 31[641] Vö. 2Tesz 2,4-12; 1Tesz 5,2--3; 2Jn 7; 1Jn 2,18.22.
- 32[642] Vö. Szent Officium: Decretum de millenarismo (1944. VII. 19.): DS 3839.
- 33[643] Vö. XI. Pius: *Divini Redemptoris enciklika*, 1937. III. 19-én: AAS 29 (1937), 65-106; II. Vatikáni Zsinat: *Gaudium et spes lelkipásztori konstitúció*, 20-21.
- 34[644] Vö. Jel 19,1-9.
- 35[645] Vö. Jel 13,8.
- 36[646] Vö. Jel 20,7-10.
- 37[647] Vö. Jel 21,2-4.
- 38[648] Vö. Jel 20,12.
- 39[649] Vö. 2Pt 3,12-13.
- 40A *Katolikus Egyház Katekizmusa* – Sz. I. T., Bp. 1995.
- 41John-Henry Westen: *A great sign said to appear in the heavens as the year of Mercy closes* – lifesitenews.com, 21. nov. 2016., részlet)
- 42*Római kúria* (lat. curia romana): állandóan működő központi szervek összessége, melyek segítségével a pápa legfőbb pásztori tisztségét gyakorolja, s amelyek feladatukat az egyetemes egyház és a részegyházak javára a pápa nevében és tekintélyével látják el. Szolgálatuk arra irányul, hogy erősítsék a hit egységét és Isten népének közösségét, s eő mozdítsák az Egyház sajátos küldetésének teljesítését a világban (*Magyar Katolikus Lexikon* – részlet)
- 43„Eljön az idő, amikor az Egyház mérlegre kerül. Eljön az idő, amikor a papok tévelyegni fognak. Megölelik azt az utat, amelyik vesztükbe vezet. Amikor úgy látszik, hogy minden összeomlik, akkor fog győzni az Egyház, mert jönni fog egy Péter nevű pápa, aki a győzelem útjára vezeti az Egyházat.” Jánossy Gábor (szerk.): *Szőkefalvi elmékedések és Rózsikával megtörtént események* – Stella Maris Alapítvány, Bp., 2017., 21.
- 44V.ö.: Csomor Lajos: *Szent Korona*, in: *Magyar Katolikus Lexikon*
- 45V.ö.: Csomor Lajos: *Szent Korona*, in: *Magyar Katolikus Lexikon*
- 46Erre a kijelentésre akkor került sor, amikor még Aenea Sylvius Piccolomini, mint III. Frigyes titkára tárgyalt Bécsben a magyar követséggel V. László és a Szent Korona hazahozataláról. A találkozóóról Szécsy Dénes érseknek levélben számol be, melyben szerepel a magyar királyság fent idézett megjelölése. Der Briefweschel des Eneas Silvius Piccolomini. Hrsg.: Rudolf Wolkan. I. Abt. Briefe aus der Laienzeit (1431-1445). I. Bd. Privatbriefe. Wien, 1909. Nr. 189. 548-558. Eleinte "regnum regina"-nak, azaz a királyságok királynőjének nevezték, majd az Anjouk alatt már szokásossá válik az „Archiregnum Hungariae” kifejezés használata. (Vajay Szabolcs: *Dominae Reginae Militis. Árpádházi Jolánta magyarjai Valencia visszavétele idején*. In.: Mályusz Elemér emlékkönyv. 397-398.)
- 47Varga Tibor: *A Szent Korona engesztelése 1440-1464 – "Pannónia nem veszítheti el angyal adta koronáját"* – Magánkiadás Budapest, 2004.